

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Jidic v. România* - [45776/16](#)**

Hotărârea din 18.2.2020 [Secția a IV-a]

Articolul 7

Articolul 7-1

Pedeapsă mai dură

Lege nouă care deschide posibilitatea unei condamnări mai blânde în condiții despre care instanța care a condamnat nu a constatat că au fost întrunite: *nicio încălcare*

În fapt – În 2016, reclamantul, șofer profesionist, a fost condamnat pentru conducere în stare de ebrietate și sancționat cu pedeapsa închisorii de trei ani și patru luni cu suspendare, cu interdicția de a conduce în perioada de supraveghere. Ultima instanță a aplicat legea penală veche, în vigoare în 2012, atunci când a fost comisă infracțiunea. În viziunea sa, această pedeapsă era mai blândă în cazul reclamantului decât cea prevăzută de legea nouă, care a intrat în vigoare în 2014, date fiind condițiile care trebuiau întrunite pentru suspendarea pedepsei. În special, în baza legii noi, trebuia executată orice pedeapsă cu închisoarea mai mare de trei ani, așa cum era cazul reclamantului.

Totuși, reclamantul a susținut că, în cazul său, legea nouă era legea mai blândă. Dacă în baza legii vechi singura pedeapsă prezumată care putea fi aplicată în cazul său era închisoarea de la unu la cinci ani, din contra, în baza legii noi, tribunalele naționale puteau alege între închisoarea pentru aceeași perioadă și o amendă. Mai mult, chiar dacă ambele legi penale prevedeau, cu excepția unor condiții, că pedeapsa putea fi amânată și/sau redusă, doar legea penală nouă prevedea că se putea renunța la aplicarea pedepsei sau că aceasta putea fi amânată. Dacă acesta era cazul, în opinia reclamantului, permisul său de conducere nu ar fi fost revocat. Mai mult, o decizie a tribunalului de a suspenda aplicarea pedepsei sale i-ar fi permis să-și recupereze permisul de conducere imediat după încheierea procedurilor, pentru că nu-i mai putea fi impusă interdicția de a-și conduce mașina în timpul perioadei de probațiune.

În drept – Articolul 7: Analiza privind legea penală mai blândă sau mai favorabilă pentru un acuzat – legea în vigoare atunci când acuzatul a comis actul sau legea în vigoare atunci când acesta a fost găsit vinovat – nu depindea de o comparație la modul abstract a celor două legi penale în discuție. Ceea ce era esențial era dacă, ca urmare a unei evaluări concrete a actelor precise, aplicarea unei legi în detrimentul celeilalte îl dezavantaja pe acuzat din perspectiva pedepsei.

Nu a apărut vreo problemă în acest caz cu privire la definirea infracțiunii, care era, practic, aceeași în ambele legi. Problema de acum era dacă analiza precisă făcută în cazul reclamantului, care a condus la aplicarea legii penale vechi, putea fi considerată în mod rezonabil ca fiind cea mai favorabilă pentru acesta, din perspectiva pedepsei aplicate.

Spre deosebire de cazul *Maktouf și Damjanović*, în cazul reclamantului, tribunalele naționale au avut în vedere, în analiza lor privind legea penală mai blândă, nu doar maximul și minimul legal al pedepsei cu închisoarea care îi putea fi aplicată, ci și posibilitatea oferită de legea nouă de a-i aplica o amendă și modul în care trebuia executată pedeapsa atât în baza legii noi, cât și în baza legii vechi – în special dacă executarea pedepsei putea fi suspendată sau dacă aplicarea ei putea fi amânată. Elementele de mai sus influențau dreptul efectiv al reclamantului de a conduce o mașină, drept care era de o importanță deosebită pentru acesta, având în vedere faptul că câștigul său pentru trai depindea de aceasta. Ceea ce era important pentru Curte consta în existența unei posibilități reale ca reclamantul să fi avut parte de o pedeapsă mai favorabilă, în eventualitatea aplicării legii penale noi în cazul său.

Dacă, potrivit legii noi, tribunalele aveau opțiunea de a condamna reclamantul la plata unei amenzi, niciunul dintre tribunalele care i-au examinat cazul nu a avut în vedere această posibilitate, dată fiind gravitatea infracțiunii comise de acesta. Cu privire la opțiunile suspendării, renunțării sau amânării unei pedepse, legea nouă cerea ca infracțiunea să fie minoră sau ca pedeapsa închisorii pronunțată în cazul acuzaților să fie de trei ani sau mai puțin. Totuși, reclamantul a fost condamnat la trei ani și patru luni de închisoare. Dacă ar fi fost aplicată legea nouă, pedeapsa maximă a închisorii impusă reclamantului ar fi fost aceeași și, mai mult, acesta ar fi fost obligat să o execute.

Prin urmare, Curtea nu a reținut nimic care să sprijine susținerile reclamantului că ultima instanță a aplicat legea penală mai aspră în cazul său. Din contra, de vreme ce nu exista nicio posibilitate clară ca aplicarea legii penale noi să opereze în avantajul său cu privire la pedeapsă, nu se putea spune că acestuia nu o s-au acordat garanții efective împotriva impunerii unei pedepse mai aspre.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

(Vezi, de asemenea, *Maktouf și Damjanović v. Bosnia și Herțegovina* [MC], [2312/08](#) și [34179/08](#), 18 iulie 2013, [Nota informativă 165](#), și *Felloni v. Italia*, [44221/14](#), 6 februarie 2020)